

PROF. DR HAB. RAFAŁ ŁUBOWSKI
Uniwersytet Artystyczny im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu, Wydział Edukacji Artystycznej i Kuratorstwa, (tytuł naukowy w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie: sztuki plast. i konserwacja dzieł sztuki), kierownik Pracowni Otwartych Interpretacji Sztuki / Kat. Interdyscyplinarna WEAiK / UAP

Poznań, dn. 12.03.2024 r.

R E C E N Z J A

OSIĄGNIĘĆ ARTYSTYCZNYCH, W TYM WSKAZANEGO OSIĄGNIĘCIA ARTYSTYCZNEGO (DZIEŁA HABILITACYJNEGO) PANA DR. ADAMA DUDKA (zatrudnionego na Wydziale Sztuki Mediów Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie oraz na Wydziale Sztuki Nowych Mediów Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie), SPORZĄDZONA W ZWIĄZKU Z POSTĘPOWANIEM HABILITACYJNYM WW. KANDYDATA W DZIEDZINIE SZTUKI, W DYSCYPLINIE SZTUKI PLASTYCZNE I KONSERWACJA DZIEŁ SZTUKI – WSZCZĘTYM W DNIU 16 SIERPNIA 2023 ROKU.

ZLECENIODAWCA RECENZJI: AKADEMII SZTUK PIĘKNYCH W WARSZAWIE (PISMO Z DNIA 5 LUTEGO 2024 r., oznaczone numerem BRDSD.524.1.2023, podpisane przez kierownika BIURA RADY DYSCYPLINY I SZKOŁY DOKTORSKIEJ – p. Iwonę Chodorowską). Do zlecenia dołączono kompletną dokumentację dotyczącą postępowania habilitacyjnego i dorobku artystycznego pana dr. Adama Dudka: Autoreferat dr. Adama Dudka (w postaci papierowej i w formie elektronicznej) oraz w wersji elektronicznej: kopię Wniosku Kandydata z dnia 14 sierpnia 2023 roku o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki oraz kopię dyplomu doktorskiego pana dr. Adama Dudka. Poza tym w dokumentacji cyfrowej dołączono również pliki typu MOV i MP4, dokumentujące realizacje artystyczne pana dr. Adama Dudka, omówione przez Kandydata w przedłożonym Autoreferacie.

OGÓLNE INFORMACJE O HABILITANCIE

Pan doktor Adam Dudek należy do pokolenia twórców urodzonych na początku lat sześćdziesiątych XX wieku. W pierwszej połowie lat osiemdziesiątych wspomnianego stulecia uczył się On w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych w Dąbrowie Górniczej, natomiast w latach 1988-1992 studiował na Zamiejscowym Wydziale Grafiki w Katowicach Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Uwieńczeniem ww. studiów była realizacja pracy dyplomowej powstałej pod kierunkiem prof. Michała Klisia oraz przyporządkowanego do niej aneksu z dziedziny malarstwa otoczonego opieką promotorską przez prof. Jana Dubiela. Pan doktor Adam Dudek w swej samodzielnej działalności artystyczno-zawodowej zajmuje się, z jednej strony, projektowaniem graficznym – a więc projektuje plakaty, książki, systemy identyfikacji wizualnej, jak również reżyseruje animacje filmowe. Jako grafik-projektant współpracuje Kandydat z ważnymi instytucjami kultury i wydawnictwami. Poza tym jednak jest On również autorem bardzo interesujących prac o charakterze intermedialnym. W tego rodzaju realizacjach i projektach podejmuje Habilitant konstruktywną i efektywną twórczo współpracę z kompozytorami, wykonawcami muzyki, choreografami, tancerzami, reżyserami scenicznymi, czy też rozmaitymi scenografami. W 2018 roku pan Adam Dudek uzyskał stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki piękne, nadany uchwałą Rady Wydziału Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w dniu 21 listopada 2018 roku, na podstawie prezentacji i obrony rozprawy zatytułowanej „Czarodziejska góra, czyli opera patologiczna”. Promotorem ww. pracy doktorskiej był

prof. dr hab. Błażej Ostoja Lniski; a jej recenzentami, odpowiednio: prof. dr hab. Wiesław Łuczaj oraz dr hab. Jacek Staniszewski. Od roku 2016 Habilitant rozpoczął swoją działalność dydaktyczną w ramach wyższego szkolnictwa artystycznego. I tak na przykład, w latach 2016-2018 – prowadził On zajęcia z typografii kinetycznej dla osób studiujących na III roku studiów niestacjonarnych pierwszego stopnia, na Wydziale Grafiki warszawskiej ASP. Z kolei od 2019 roku rozpoczął Habilitant pracę na Wydziale Sztuki Mediów Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, na którym powierzono Mu prowadzenie zajęć na I, II, i III roku niestacjonarnych studiów licencjackich, w ramach pracowni: kompozycji brył i płaszczyzn, relacji czasoprzestrzennych (pracownia dyplomująca) oraz manipulacji czasoprzestrzennych. Poza tym Kandydat pracuje również na Wydziale Sztuki Nowych Mediów Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie, gdzie prowadzi przedmiot: typografia kinetyczna dla osób studiujących na III roku studiów stacjonarnych pierwszego stopnia. W 2023 roku, mając na swoim koncie interesujący dorobek twórczy, pan dr Adam Dudek podjął starania o wszczęcie postępowania w sprawie nadania Mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki – wybierając do przeprowadzenia ww. postępowania Akademię Sztuk Pięknych w Warszawie oraz wskazując osiągnięcie artystyczne własnego autorstwa zatytułowane „Apokalipsa – koncepcja i realizacja warstwy wideo i współautorstwo inscenizacji spektaklu oraz oprawa graficzna spektaklu i publikacji CD”, jako podstawę do nadania Mu stopnia doktora habilitowanego. Kandydat przedłożył wszystkie wymagane przepisami dokumenty i materiały prezentujące Jego dorobek artystyczny oraz działalność zawodową, w związku z czym postępowanie awansowe, o którym była mowa powyżej, zostało z powodzeniem wszczęte w dniu 16 sierpnia 2023 roku.

OCENA AUTOREFERATU

Autoreferat autorstwa pana doktora Adama Dudka – przygotowany przez Kandydata na potrzeby postępowania habilitacyjnego, którego dotyczy niniejsza recenzja – stanowi bardzo ciekawy, dojrzały, erudycyjny i znakomicie zarazem skonstruowany i zredagowany pod względem merytorycznym tekst, pozwalający z całą pewnością konstruktywnie zapoznać się Recenzentom z dorobkiem artystycznym, poglądami i priorytetami twórczymi Autora. Oceniany tekst napisany został w ramach wysokiej kultury i dyscypliny intelektualnej, w sposób wyczerpujący, jak i syntetyczny i esencjonalny, zarazem – co bez wątplenia stanowi jego ogromną wartość. Oprócz tego jednak, w ocenianym tekście bardzo poruszający osobisty ton wypowiedzi Autora, nacechowany szczerością oraz indywidualizmem pojmowania i odbioru rozmaitych zjawisk artystycznych, kulturowych czy społecznych. Tekst ten ma również ewidentnie zauważalną wartość literacką, a niektóre jego fragmenty nacechowane są wręcz eseistyczną swobodą i wieloznacznością przekazu wybranych treści czy opinii. Dr Adam Dudek daje się poznać – poprzez opracowany przez siebie Autoreferat oraz inne cyfrowe dokumentacje przejawów swojej twórczości, przedłożone na potrzeby postępowania habilitacyjnego, którego dotyczy niniejsza recenzja – jako osoba dojrzała i bardzo zaangażowana w podejmowane przez siebie poszukiwania artystyczne. Na szczególną pochwałę zasługuje również znakomite zaprojektowanie graficzne przedłożonego przez Habilitanta Autoreferatu, zarówno w postaci cyfrowej, jak i formie wydrukowanej, autorskiej publikacji. W publikacji tej niezwykle udane i wartościowe zarazem wydają się bardzo adekwatnie skonfrontowane przez dr. Adama Dudka elementy obrazowe i tekstowe, które wzajemnie się dopełniając, kreują interesujące dla potencjalnego czytelnika wielopoziomowe, wizualno-werbalne narracje. Niestety, oprócz odnotowanych powyżej pochwał, należy też wspomnieć o pewnym minimalnym niedosyć, który wzbudzać może Autoreferat Habilitanta. Szkoda bowiem, że pewnych kwestii nie omówił On w przygotowanym przez siebie opracowaniu nieco obszerniej, a niektóre – „pominął milczeniem”. Czytelnika bądź Recenzenta mogą przecież potencjalnie zainteresować także przejawy działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej Kandydata; jak również wybrane prace osób studiujących w pracowniach prowadzonych przez pana dr. Adama Dudka, co pozwoliłoby ujrzeć Jego działalność pedagogiczną w dodatkowym jeszcze świetle oraz bardziej obiektywnie ocenić jej rezultaty. Pomimo przedstawionych powyżej, niejako na marginesie, kilku drobnych uwag krytycznych, uważam jednak, że w ujęciu całościowym, należy bardzo wysoko oceniać wartość poznawczą i merytoryczną Autoreferatu przygotowanego przez pana doktora Adama Dudka na potrzeby postępowania awansowego, którego dotyczy niniejsza recenzja – także z tego powodu, że nie zawsze niestety opracowania tego rodzaju są przygotowywane przez kandydatów i kandydatki aspirujących do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w tak twórczy, dojrzały, klarowny i przemyślany zarazem sposób.

OCENA DOROBKU ARTYSTYCZNEGO KANDYDATA

Pan doktor Adam Dudek jest artystą intermedialnym, zajmującym się także z zauważalnym powodzeniem projektowaniem graficznym, w ramach którego opracowuje stronę plastyczną plakatów, książek, systemów identyfikacji wizualnej, jak również reżyseruje i tworzy animacje filmowe. Artysta współpracuje z liczącymi się instytucjami kultury i wydawnictwami. Od 2013 roku jest On autorem identyfikacji wizualnej Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”. Jako twórca zmierza On, w sugestywny i konsekwentny zarazem sposób, do swego rodzaju syntezy sztuk, działając na wielu obszarach artystyczno-kulturowych oraz ich pograniczach. Pana Adama Dudka interesuje także ekspresja ludzkiego ciała w akcie twórczym, jego performatywność oraz obecność tegoż ciała w sztuce. W swoich realizacjach, przypomnijmy to raz jeszcze, Habilitant często podejmuje współpracę z kompozytorami, wykonawcami muzyki, choreografami czy tancerzami. Bywa też zapraszany do współpracy przez innych twórców: reżyserów scenicznych czy scenografów. Prace pana Adama Dudka prezentowane były między innymi: w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie, Muzeum Fryderyka Chopina w Warszawie, Münchner Künstlerhaus, Musikverein Wien; jak również w Operze Bałtyckiej w Gdańsku; oraz na festiwalach, takich jak: „Lausitz Festival”, „Singfest Nova Civitas”, „Nostalgia” czy, wspomniana już nieco wcześniej, „Warszawska Jesień”. Do najważniejszych realizacji wideo Habilitanta z podoktorskiego okresu Jego działalności twórczej, niestanowiących zarazem wskazanego osiągnięcia artystycznego (dzieła habilitacyjnego) ww. Kandydata, należą z całą pewnością „obrazy filmowe” z 2020 roku zatytułowane „Oblicze morza”. Jest to pięć epizodów wideo do cyklu pieśni Romualda Twardowskiego (odnoszących się między innymi do tekstów Marii Pawlikowskiej Jasnorzewskiej czy Jarosława Iwaszkiewicza) w wykonaniu Tomasza Koniecznego, przy akompaniamencie fortepianowym Lecha Napierały. Niewątpliwie bardzo poruszająca we wspomnianych utworach filmowych staje się silnie wyczuwalna aura melancholii, zadumy i refleksyjności. Warto podkreślić też, że pan dr Adam Dudek, będący producentem ww. dzieł, konstruktywnie i efektywnie pod względem twórczym, współpracował z profesjonalną epiką realizacyjną omawianego tu projektu, do której należeli między innymi: operator kamery – Bastien Loiseau oraz kostiumografka – Dorota Roqueplo. Jak podkreśla sam Habilitant: „na ewentualny sukces (...) [»Oblicza morza«], szczególnie w sytuacji niskiego budżetu, składa się wiele czynników. Moje dość liczne doświadczenia w zakresie zespołowych realizacji twórczych, zdobyte w pracy dla agencji reklamowych jako członek, a potem szefa zespołów kreatywnych i jednocześnie w moich własnych interdyscyplinarnych działaniach artystycznych wymagających współpracy z innymi twórcami, czy też realizatorami, pozwalają mi skutecznie organizować złożone projekty. Jako autor koncepcji, reżyser i producent w jednej osobie staram się zbudować silne porozumienie z zespołem. Istotne znaczenie ma [w tym przypadku] przekonanie wszystkich uczestników projektu o jego wartości artystycznej i niematerialnej” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 37). Przytoczona powyżej wypowiedź Habilitanta wydaje się bardzo ciekawa i cenna, szczególnie obecnie, kiedy artysta sztuk wizualnych może stawać się, w pewnych przypadkach, swego rodzaju pomysłodawcą i „reżyserem” kreacji danego projektu twórczego, lecz w procesach jego realizacji współpracuje on z zespołem podległych mu podwykonawców lub pomocników. Takie działania twórcze mogą mieć ogromny potencjał i może w nich również dochodzić do pozytywnej kumulacji rozmaitych energii i inwencji twórczych. „Oblicze morza” zostało zaprezentowane publicznie, między innymi, w Operze Leśnej w Sopocie, podczas inauguracyjnej edycji „Baltic Opera Festival” w 2023 roku. Dzieło to, w ogólnym ujęciu, należy oceniać bardzo wysoko, co nie oznacza jednak, że nie można w nim dostrzec pewnych drobnych nieadekwatności wybranych kadrów filmowych dotyczących na przykład dyskusyjnych ujęć kompozycyjnych czy pojawiania się nie do końca „tłumaczących się” wizualnie skrótów perspektywicznych, które nieodpowiednio „znieskształcają” wybrane detale prezentowanych motywów figuratywnych. Są to jednak bardzo drobne nieadekwatności, które w żaden istotny sposób nie obniżają wysokiej wartości artystycznej całości „Oblicza morza”. Kolejnym bardzo ważnym, jak mniemam, osiągnięciem twórczym z podoktorskiego okresu działalności twórczej pana dr. Adama Dudka jest koncepcja, reżyseria i produkcja wideoinstalacji z 2023 roku – stworzonej w kontekście zaprezentowania utworu operowego w wykonaniu sopranistki Ingridy Gápovy – realizacja opatrzona przez Habilitanta tytułem „Opera proibita / Ingrida”. W przypadku wymienionego powyżej dzieła intermedialnego mamy do czynienia z zauważalną kontynuacją doświadczeń Autora wywodzących się z Jego przeddoktorskich poszukiwań artystycznych. Artysta tak komentuje wizualną i twórczą specyfikę omawianej tu wideoinstalacji: „w (...) pracy (...) [tej] nieposiadająca formy materia – nagie ciało – poprzez dekonstrukcję i reinterpretację uzyskuje znaczenie. Dzieje się to na dwóch poziomach: aktu twórczego w wykonaniu śpiewaczki oraz mojego

artystycznego działania. Rozwiązanie formalne, jakie zastosowałem, stwarza dystans wobec realności obiektu, którym jest ciało. Odrealnia je, wprowadzając w wyższą formę bytu. To jest dalszy ciąg moich rozważań zapoczątkowanych dawno temu i kontynuowanych w rozprawie doktorskiej o »obecności ciała człowieka w sztuce«. [Powracając jednak do wideoinstalacji »Opera proibita / Ingrida«, można przypomnieć, że jej] kompozycja składała się z około stu kwadratów z wpisanymi w nie fragmentami sfilmowanego ciała, tworzącymi rodzaj [delikatnie pulsującej] żywej tkanki” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 43). I to dzieło pana dr. Adama Dudka należy moim zdaniem oceniać bardzo wysoko, doceniając w nim również jego wizualne, ematywne, kulturowe i treściowe oddziaływanie. Bardzo istotne, o czym wspomniano już wcześniej, także w podoktorskim okresie działalności zawodowej Habilitanta, były i są nadal Jego aktywności i inwencje związane z projektowaniem graficznym – dodajmy traktowanym przez Kandydata w zauważalnie racjonalny sposób. Pan dr Adam Dudek tak szerzej komentuje swe projektowe preferencje, cele i ambicje twórcze: „osiągnięcie dyscypliny semantycznej znaku, lapidarnej formy plakatu, elegancji w proporcjach kompozycji strony książki – wszystko to jest celem, który mnie pociąga. Staram się wybierać zadania projektowe tak, aby mieć przestrzeń do realizacji [ewidentnie] ważnych dla mnie wartości i [zamierzeń]” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 45). Habilitant przypomina również o tym, że: „od jedenastu lat ma (...) przywilej i przyjemność projektowania identyfikacji wizualnej Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej »Warszawska Jesień«” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 43). Są to odpowiednio: plakaty (główny i „Małej Warszawskiej Jesieni”), materiały drukowane (książki programowe, zaproszenia, karnety, przewodniki, bilety), opakowania płyt CD oraz spoty filmowe. Co oczywiste, pewna część rokrocznych opracowań identyfikacji wizualnych „Warszawskiej Jesieni” realizowana była przed uzyskaniem przez pana Adama Dudka stopnia doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie sztuki piękne w 2018 roku – niemniej jednak kilka ostatnich edycji wspomnianego Festiwalu przypadało w podoktorskim czasie działalności zawodowej Kandydata. W tym kontekście, na szczególną uwagę i bardzo wysoką zarazem ocenę zasługują przykładowo kompleksowe opracowania identyfikacji wizualnej stworzone przez pana dr. Adama Dudka dla edycji Festiwalu „Warszawska Jesień”, odpowiednio w latach 2019 i 2021. Pierwsza z nich w proponowanych projektach w bardzo interesujący sposób eksponowała immanentną integrację „pierwiastków irracjonalnych”, można by rzecz nieco „quasi-surrealistycznych”, z elementami dyscypliny projektowej; druga z kolei, bardzo pozytywnie zaskakiwała akcentowaniem geometrycznego porządku połączonego z wprowadzeniem zakresów kontrolowanego „napięcia” kompozycyjnego danych wizualnych opracowań graficznych. Należy podkreślić, że każdorazowo propozycje z dziedziny kompleksowej grafiki projektowej tworzone przez Habilitanta dla „Warszawskiej Jesieni” spotykały się z bardzo dobrym przyjęciem i recepcją. Niezwykle pochlebne opinie o współpracy z panem dr. Adamem Dudkiem wyrażali dyrektorzy Festiwalu „Warszawska Jesień”, a więc odpowiednio: pan dyrektor Tadeusz Wielecki (piastujący swą funkcję w latach 1999-2016) oraz pan dyrektor Jerzy Kornowicz (pracujący obecnie na ww. stanowisku). Jeśli chodzi o inne osiągnięcia dotyczące grafiki projektowej, należy w kontekście podoktorskiego dorobku Habilitanta wspomnieć koniecznie również o opracowaniu przez Niego identyfikacji wizualnej dla „Baltic Opera Festival” w 2023 roku. Pan dr Adam Dudek był w tym przypadku autorem projektów graficznych: logo, plakatu, afiszy, strony www, spotu animowanego, książki programowej oraz rozmaitych drobnych form drukowanych i publikowanych elektronicznie. Z całą pewnością bardzo interesujący wśród wspomnianych powyżej opracowań wydaje się przede wszystkim zaproponowany przez Kandydata plakat, w którym Autor w bardzo twórczy i trafny zarazem sposób wykorzystał elementy „retrosentymentalne”, archaizowane i fotograficzne. W dorobku pana dr. Adama Dudka bardzo ważne miejsce zajmuje także graficzne projektowanie książek. Habilitant tak omawia ten obszar swej działalności: „Obrazu mojej pracy projektowej dopełniają projekty publikacji książkowych. Projektowanie książek jest, w moim rozumieniu, czynnością podobną komponowaniu muzyki. Kompozycja książki może mieć cechy drobniejszej lub bardziej złożonej formy muzycznej. Układ graficzny książki, jako pewnego rodzaju narracja z całościową koncepcją kompozycyjną, może stanowić strukturę składającą się z rozmaitych układów, rytmów, akcentów, motywów przewodnich i wariacji na ich temat, momentów ciszy i zagęszczeń. Każdy najdrobniejszy detal może stanowić współbrzmiający element »symfonicznej« formy. Oczywiście zachowując w tych porównaniach wszelkie proporcje. W zamiłowaniu do projektowania książek wyraża się również mój wielki szacunek dla materii typograficznej” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 54). Za bardzo interesujący projekt książki, stworzony przez Kandydata w podoktorskim okresie Jego działalności twórczej, uznać można na przykład publikację z 2019 roku zatytułowaną „Mia Dudek. Influx” – książkę towarzyszącą wystawie artystki wymienionej w przywołanym powyżej tytule. W książce tej uaktywniona zostaje przez jej graficznego

projektanta bardzo intrygująca gra dotycząca różnicowania wielkości czcionek w wybranych fragmentach eksponowanego tekstu, co wyraźnie dynamizuje go zarówno pod względem wizualnym, jak i semantycznym. Poza tym w omawianej publikacji dają o sobie znać bardzo interesujące i aktywizujące zarazem uwagę odbiorcy/czytelnika relacje pomiędzy tekstem a obrazem. Wszystko to może skłaniać do wysokiej oceny rozstrzygnięć projektowych zastosowanych w tym przypadku przez pana Adama Dudka, także pod względem ich artystycznego, emotywnego i, jak zapewne chciałby to określić sam ich autor, quasi-muzycznego potencjału.

Należy odnotować, że okres podoktorskiej działalności pana dr. Adama Dudka nie był zbyt długi, w zasadzie bowiem – w kontekście postępowania habilitacyjnego, którego dotyczy niniejsza recenzja – możemy przyjąć, że zamyka się on w latach 2019-2023. Przypomnijmy, że Habilitant uzyskał stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie sztuki piękne dość późno – w 2018 roku, jako człowiek już ponad pięćdziesięciokilkuletni. Jak na niecałe cztery lata działalności artystycznej i projektowej po uzyskaniu wspomnianego powyżej stopnia naukowego – działalności realizowanej w zaangażowany i wielopoziomowy sposób oraz dotyczącej projektów złożonych i w wielu przypadkach bardzo pracochłonnych – udało się Kandydatowi zrobić całkiem sporo, biorąc również pod uwagę Jego wskazane osiągnięcia artystyczne (dzieło habilitacyjne) pt. „Apokalipsa – koncepcja i realizacja warstwy wideo i współautorstwo inscenizacji spektaklu oraz oprawa graficzna spektaklu i publikacji CD”, które zostanie poddane ocenie w kolejnej części niniejszej recenzji. Kiedy nie bralibyśmy pod uwagę wspomnianego powyżej kontekstu – można by zastanawiać się jednak, czy podoktorski dorobek Kandydata nie mógłby być bogatszy, zarówno pod względem zrealizowanych dzieł i projektów, jak i przede wszystkim pod względem udziału Kandydata w wystawach zbiorowych czy organizacji przez Niego wystaw i pokazów indywidualnych (w sumie ww. wystaw ma Habilitant w swym podoktorskim dorobku zaledwie kilka). W moim przekonaniu jednak, nawet jeśli podoktorski dorobek twórczy pana dr. Adama Dudka jest nieco mniejszy pod względem liczby poszczególnych jego reprezentacji – to jednak jego wysoka jakość twórcza i projektowa zdecydowanie równoważą moje wspomniane przed chwilą recenzenckie wątpliwości. Należy podkreślić, że pan Adam Dudek jest osobą niezwykle dojrzałą i bardzo owocnie potrafił On wykorzystać własne, najcenniejsze doświadczenia twórcze, projektowe i zawodowe, zdobyte przez siebie przed uzyskaniem stopnia doktora sztuki, w swych późniejszych, podoktorskich realizacjach. Przypomnijmy, że Habilitant przed 2019 rokiem zrealizował znakomite realizacje multimedialne, filmy czy wideoinstalacje – o bardzo wysokim poziomie artystycznym i ewidentnie znaczącym potencjale kulturowym – a więc między innymi, dzieła zatytułowane odpowiednio: „Le malentendu”, „Spoon River Anthology”, „Muzeum Chopina/Etiuda rewolucyjna”, czy „Opera proibita/Jacek”. Pamiętać należy również o wielu opracowaniach z dziedziny grafiki projektowej Artysty, które stworzył On przed uzyskaniem stopnia doktora sztuki. Dodać należy także, że o działalności artystycznej i projektowej pana dr. Adama Dudka bardzo pochlebnie wypowiadały się, między innymi, takie osoby jak: Dorota Folga-Januszewska czy Adam Mazur. Biorąc to wszystko, co zostało już napisane, stwierdzam, że moim zdaniem, w ujęciu całościowym, dorobek twórczy pana dr. Adama Dudka, zgromadzony przez ww. Kandydata po uzyskaniu przez Niego stopnia doktora sztuki, ma istotne znaczenie i wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki. Ma on również w wielu przypadkach bardzo wysoki potencjał kulturowy, dialogiczny i interdyscyplinarny oraz może skłaniać współczesnych odbiorców do wielu przemyśleń, przeżyć, jak również popularyzować poszukiwania twórcze i wątki z innych dziedzin niż sztuki wizualne, a więc np. te wywodzące się z obszarów muzyki czy literatury.

OCENA WSKAZANEGO OSIĄGNIĘCIA ARTYSTYCZNEGO (DZIEŁA HABILITACYJNEGO)

Pan doktor Adam Dudek jako osiągnięcie artystyczne stanowiące podstawę ubiegania się o nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego – nazywane również w niniejszej recenzji dziełem habilitacyjnym – wskazał zestaw kilku prac opatrzonych wspólnym tytułem „Apokalipsa – koncepcja i realizacja warstwy wideo i współautorstwo inscenizacji spektaklu oraz oprawa graficzna spektaklu i publikacji CD”. Wspomniane powyżej osiągnięcie artystyczne pana doktora Adama Dudka było częścią składową większego projektu – przedsięwzięcia pt. „Apokalipsa”, powstałego z inicjatywy Tomasza Koniecznego – jednego z najwybitniejszych i najbardziej cenionych na świecie polskich śpiewaków operowych. Przedsięwzięcie to zaowocowało wydaniem płyty CD oraz formą scenicznego spektaklu operowego. Warto przypomnieć, że Tomasz Konieczny, w zainicjowanym przez siebie pro-

jekcie, wykonywał w formie dramaturgicznej, przy akompaniamencie fortepianowym Lecha Napierały, dwa cykle pieśni „Kindertotenlieder” autorstwa Gustava Mahlera do słów poezji Friedricha Rückerta oraz, specjalnie zamówione u Aleksandra Nowaka do omawianego tu przedsięwzięcia, kompozycje do poezji Krzysztofa Kamila Baczyńskiego. Habilitant został z kolei zaproszony przez Tomasza Koniecznego do opracowania warstwy wideo i współpracy w stworzeniu koncepcji scenicznej planowanego spektaklu, jak również zaprojektowania oprawy graficznej zarówno samego przedstawienia, jak i powiązanej z nim płyty CD.

W moim przekonaniu bardzo interesujące, dojrzałe i poruszające zarazem we wskazanym osiągnięciu artystycznym pana dr. Adama Dudka są zaproponowane przez Niego opracowania filmowe. Jak pisze sam ich autor, przystępując do ich stworzenia: „w pierwszej kolejności zapoznał się on z istniejącymi już nagraniami wykonań „Kindertotenlieder” i tłumaczeniami wierszy Rückerta. Jednocześnie, w oczekiwaniu na pierwsze próby utworów Nowaka, wchodził w rzeczywistość poezji Baczyńskiego”. Habilitant zadawał sobie również bardzo ważne dla siebie pytanie: „Jak spiąć obrazem te dwie literackie i muzyczne narracje w jedną całość?”, poszukując zarazem inspirujących odpowiedzi odnośnie wspomnianej powyżej kwestii: „w widocznych bądź ukrytych znaczeniach; wzajemnych konotacjach i kulturowych odniesieniach” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 21). Tak daleko posunięta kultura i artystyczna wnikliwość dała moim zdaniem znakomite rezultaty twórcze. W przypadku epizodu wideo do wykonań pieśni Mahlera pan dr Adam Dudek przedstawił bardzo poruszającą emocjonalnie wizualną narrację ukazującą proces składania ubranek dziecięcych i uporządkowanego ich układania na płaszczyźnie ascetycznego stołu przez mężczyznę w średnim wieku – zapewne ojca pogrążonego w żałobie po śmierci dziecka. Refleksyjny nastrój, określone elementy obrazowe, koegzystencja dźwięku i obrazu – zostały w tym przypadku perfekcyjnie przez Autora zsynchronizowane i połączone w spójną, zasadną całość. Co ciekawe, omawiane opracowanie filmowe, eksponowane również w czasie spektaklu scenicznego projektu „Apokalipsa”, zostało przez dr. Adama Dudka ciekawie zestawione z tym, co rozgrywało się „w realnym przedstawieniu”, na zasadzie subtelnej, lecz bardzo znaczącej w przekazie „inwersji”: w obrazie wideo śpiewak-aktor składał ubrania, natomiast na scenie wykonywał on czynność odwrotną – brał do rąk ubranka ze stosu tych ułożonych i przekładał je do zbioru tych nieuporządkowanych i niejako „porzuconych”. Równie trafne i konstruktywne twórczo decyzje podjęte zostały również przez Habilitanta w przypadku opracowania obrazów wideo do wybranych odśpiewywanych wierszy Krzysztofa Kamila Baczyńskiego, takich jak: „Spojrzenie”, „Wigilia” i „Śmierć”. W przypadku „Spojrzenia” obraz wideo zaproponowany przez dr. Adama Dudka podejmował bardzo ciekawą grę z „Autoportretami wielokrotnymi” Wacława Szpakowskiego, Stanisława Ignacego Witkiewicza oraz Marcela Duchampa. Habilitant tak opisuje ten właśnie epizod filmowy swego autorstwa: „widzimy [tu] Tomasza Koniecznego w czterech lustrzanych odbiciach. W obrazie Konieczny nie śpiewa, jego głos jest z offu, a sugestywna gra aktorska znakomicie wiąże milczącą postać z tekstem [słyszanej przez nią] pieśni” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 25). W przypadku pieśni-wieszka „Wigilia” Kandydat musiał z kolei skonfrontować się z trudnym zadaniem aluzyjnego, obrazowego przedstawienia motywu „powrotu na ziemię” przywoływanego przez samotną kobietę ducha jej zmarłego męża. I w tym przypadku udało się Habilitantowi uczynić to w bardzo sugestywny, poruszający i niedosłowny zarazem sposób poprzez odpowiednie „filmowe ożywienie” śnieżnobiałej koszuli, „noszonej kiedyś przez zmarłego”, a „obecnie” wiszącej w prostej, „antycznej” szafie. Ożywienie wspomnianego przedmiotu oraz jego finalne wizualne zniknięcie – kreuje silny rezonans emocjonalny i narracyjny, określony jednak także poprzez trafne odniesienie Autora do „potencjału i poetyki niuanse” oraz bogatych pokładów własnej wrażliwości i dojrzałości twórczej. Quasi-oniryczny nastrój oraz „poetyka niuanse” stają się również „narzędziem” do przekazu treści i sugestii emotywnych w przypadku epizodu wideo dotyczącego pieśni do słów wiersza pt. „Śmierć”. Habilitant tak opisuje ten obraz wideo swego autorstwa: „w wideo [tym] sfilmowane obrazy męskiej twarzy w mrocznej czerni nakładają się na siebie i przenikają. Rysy są coraz mniej wyraźne, obraz się rozjaśnia, jest coraz mniej kontrastowy, szarzeje; postać stopniowo znika, aż na końcu całkowicie rozplywa się w dematerializującej jasności bieli – w [można by rzec] wiekuiestej światłości”. Warto dodać również za samym Autorem, że przewidziana została przez Niego, po raz kolejny, bardzo frapująca relacja pomiędzy tym, co dzieje się na filmie a tym, co rozgrywa się podczas „stacjonarnego” przedstawienia quasi-operowego. Habilitant wyraźnie wskazuje na to w swym Autoreferacie, pisząc: „w czasie, kiedy blask ekranu staje się coraz silniejszy, światło sceniczne skierowane na wykonawcę stopniowo gąśnie. Ostatnie słowa zaśpiewa [on], nie będąc już widoczny” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 29). Autokomentarze pana dr. Adama Dudka na temat stworzonego przez Niego wskazanego osiągnięcia artystycznego (dzieła habilitacyjnego) są moim zdaniem niezwykle ciekawe, zarówno w swej warstwie

refleksyjnej, jak i w literacko-opisowej czy też czysto informacyjnej. Warto zatem raz jeszcze oddać głos Habilitantowi, żeby poznać kolejne ważne kwestie dotyczące omawianego tu i ocenianego dzieła habilitacyjnego Jego autorstwa. I tak na przykład pan dr Adam Dudek informuje nas między innymi o tym, że: „przedstawienie premierowe »Apokalipsy« miało miejsce 31 sierpnia 2021 roku w Muzeum Powstania Warszawskiego. Następne spektakle odbyły się w Monachium, Wiedniu, Gdańsku i Bad Muskau. W międzyczasie ukazało się nagranie muzyki na płycie CD, której oprawę graficzną zaprojektował”. Dodaje również w bardzo osobistym już tonie: „Muszę wyznać, że odetchnąłem z ulgą, kiedy zakończyliśmy ten projekt i związane z nim *tournee*. Od początku, kiedy zapoznawałem się z (...) literackimi treściami i dalej, słuchając pierwszych roboczych nagrań muzyki, pracując na planie filmowym i podczas montażu materiałów, potem uczestnicząc w sesjach nagraniowych do płyty, aż do ostatniego przedstawienia czułem trudny do zniesienia ciężar. Ciężar tragedii wstrząsająco wyrażające się w poezji, muzyce i [w ich] wykonaniu. I to wszystko chyba stanowi o szczególnej wartości tego artystycznego przedsięwzięcia. Będąc jego częścią, po prostu starałem się w niczym nie przeszkodzić. Jest to zresztą moje twórcze *credo* wykrystalizowane dzięki [moim wielu] doświadczeniom. Współtworząc, będąc zaproszony do współpracy przy intermedialnych projektach, staram się odkryć sens nadrzędny i podążać za nim, a chcąc dodać własny sens, próbuję nie przesłaniać nim tego pierwotnego. Pracując na rzecz muzyki, mam świadomość, że obraz, choćby nie miał szczególnej wartości, będzie miał zawsze większą siłę oddziaływania, większą atrakcyjność. Dlatego dążę do powściągliwości, aby zaproponowana przeze mnie forma nie wychodziła ponad, nie przesłaniała i [nie] dominowała całości w nieuprawniony [i nieodpowiedni] sposób” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 31).

Chciałbym podkreślić, że w mojej ocenie „taktyka powściągliwości”, zastosowana przez pana dr. Adama Dudka w przypadku Jego współpracy przy realizacji projektu „Apokalipsa”, dała moim zdaniem znakomite efekty twórcze. Zarówno omówione powyżej obrazy wideo autorstwa Habilitanta, jak i współpraca Artysty przy inscenizacji spektaklu scenicznego ww. projektu – były nacechowane najwyższej próby profesjonalizmem, twórczą empatią na określone kwestie muzyczne, literackie i dramaturgiczne oraz bardzo trafnie podjętymi decyzjami czysto artystycznymi. Pan dr Adam Dudek jest osobą bardzo wrażliwą na różnorodne sensory symboliczne i rozmaite konteksty kulturowe oraz, co bardzo cenne, nie stawia On sztucznych barier pomiędzy aktualną nam współczesnością a dziedzictwem cywilizacyjnym minionych epok. Co więcej potrafi je również twórczo i interesująco pod względem artystycznym reinterpretować. Istotną zasługą Habilitanta jest również Jego bardzo konstruktywna, wręcz wzorowa, umiejętność pracy zespołowej w kontekście realizacji interdyscyplinarnych przedsięwzięć twórczych. Na bardzo wysoką ocenę zasługuje również moim zdaniem oprawa graficzna zaproponowana przez Kandydata, zarówno do samego spektaklu, jak i związanej z projektem „Apokalipsa” publikacji CD. Przykładowo plakat do ww. przedstawienia scenicznego, (które, przypomnijmy raz jeszcze: odbyło się 31 sierpnia 2021 roku w Muzeum Powstania Warszawskiego) – to wysmakowany wizualnie, ale jednocześnie symboliczny w treści wielopłaszczyznowy komunikat wizualny. Zastosowany we wspomnianym plakacie element obrazowy (motyw białej, męskiej koszuli, zacytowany z jednego z omawianych już w niniejszej recenzji epizodów wideo), odpowiednio dobrane liternictwo, wyważona kompozycja oraz szlachetna, utrzymana w sepii, tonacja kolorystyczna – wszystko to zostało przez Autora perfekcyjnie zharmonizowane, przy jednoczesnej silnej korespondencji emotywniej, nastrojowej i znaczeniowej z artystyczną specyfiką anonsowanego wydarzenia. Analogiczne wnioski można by także odnotować na temat poziomu zaprojektowania opracowań graficznych publikacji płyty CD „Apokalipsy”, również znakomicie i bardzo odpowiedzialnie przygotowanych przez pana dr. Adama Dudka.

Podsumowując niniejszą część mojej recenzji, chciałbym jednoznacznie stwierdzić, że jestem w pełni przekonany o tym, że w ujęciu całościowym dzieło habilitacyjne pana doktora Adama Dudka pt. „Apokalipsa – koncepcja i realizacja warstwy wideo i współautorstwo inscenizacji spektaklu oraz oprawa graficzna spektaklu i publikacji CD” jest osiągnięciem bardzo wartościowym, interesującym i dojrzałym twórczo, przede wszystkim ze względu na obecne w nim pierwiastki interdyscyplinarne oraz ze względu na jego symboliczną, egzystencjalną i kulturową wymowę – ważną, zarówno w kontekście współczesnych cywilizacyjnych przemian i przewartościowań, jak i w perspektywie pewnych ponadczasowych tropów, problemów i zagadnień kulturowych. Uważam tym samym, że dzieło to wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki oraz może być ono potencjalnie bardzo inspirowane dla wielu współczesnych odbiorców i odbiorczyń oraz może zapraszać wspomniane osoby do wielu przemyśleń, jak również wzruszeń i przeżyć emotywnych, podobnie jak wiele

innych przejawów dorobku artystycznego pana doktora Adama Dudka, przypomnijmy – ocenionych pozytywnie – w poprzednich częściach niniejszej recenzji.

OCENA DZIAŁALNOŚCI DYDAKTYCZNEJ KANDYDATA

Pan doktor Adam Dudek, oprócz bardzo interesującej działalności artystycznej, ma także w swoim dorobku zauważalnie cenne propozycje związane z obszarem dydaktyki i edukacji akademickiej. Jak pamiętamy, działalność dydaktyczna Kandydata realizowana jest od 2016 roku, kiedy rozpoczął On swoją współpracę z Wydziałem Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Przypomnijmy zatem, że w latach 2016-2018 Kandydat prowadził zajęcia z typografii kinetycznej dla osób studiujących na III roku studiów niestacjonarnych pierwszego stopnia, na ww. Wydziale. Z kolei od 2019 roku rozpoczął On pracę na Wydziale Sztuki Mediów Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, na którym powierzono Mu prowadzenie zajęć na I, II, i III roku niestacjonarnych studiów licencjackich, w ramach pracowni: kompozycji brył i płaszczyzn, relacji czasoprzestrzennych (pracownia dyplomująca) oraz pracowni manipulacji czasoprzestrzennych. Poza tym Habilitant zatrudniony jest również na Wydziale Sztuki Nowych Mediów Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie, gdzie prowadzi przedmiot: typografia kinetyczna – dla osób studiujących na III roku studiów stacjonarnych pierwszego stopnia. Dr Adam Dudek pisze w przedłożonym przez siebie Autoreferacie, że realizowana przez Niego działalność dydaktyczna: „pozwała (...) [Mu] na wykorzystanie (...) [własnych] doświadczeń i koncepcji teoretycznych zarówno na polu sztuki, jak i projektowania graficznego”. Dodaje także, że: „jakkolwiek różna jest problematyka (...) prowadzonych (...) [przez Niego] zajęć, to ich wspólną ideą i celem jest kształtowanie umiejętności świadomego postrzegania zjawisk realnych i wyobrażeniowych i docieranie do ich istoty, [jak również] odkrywanie istniejących sensów bądź tworzenie nowych” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 110). Warto podkreślić, że prowadzone przez pana dr. Adama Dudka **pracowni: manipulacji przestrzennych oraz relacji czasoprzestrzennych** mają ewidentnie autorski charakter. Pierwsza z nich, jak deklaruje sam jej pomysłodawca, proponuje ćwiczenia „mające na celu docieranie do istoty interesujących (...) studentów zjawisk i problematyki współczesności w kontekście mitologicznym. Odbywa się to poprzez rozwijanie świadomości ciała człowieka jako wehikułu poznawczego w działaniach intermedialnych, multimedialnych i performatywnych, przybierających (...) postać, którą umownie (...) [można by nazwać] operą-instalacją, czyli zespoleniem formy narracyjnej posiadającej dramaturgię, łączącej rozmaite środki artystycznej ekspresji, w mniej lub bardziej złożony, funkcjonujący w czasie i w przestrzeni, multimedialny obiekt artystyczny. Istotnym aspektem tych działań jest rozpoznanie mitu jako metanarracji, w której wszystko jest możliwe, a wszelka manipulacja czasoprzestrzenna [staje się] dozwolona; (...) [natomiast] zastosowanie, takich środków wyrazu jak: wideo, dźwięk, instalacja, performans – wydaje się szczególnie sprzyjać (...) [wymienionym powyżej] działaniom [i celom]” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 111). Z kolei sformułowany przez pana dr. Adama Dudka program zajęć **relacji czasoprzestrzennych**: „wychodzi z założenia, że pojęcia czasu i przestrzeni i wzajemnych ich relacji – przy współczesnym stanie wiedzy i świadomości – stanowią niezwykle różnorodną i obszerną materię doświadczalną (...) [– także] w dziedzinie (...) praktyki artystycznej. Zajęcia w pracowni relacji czasoprzestrzennych mają [zatem] na celu rozwijanie umiejętności świadomego doświadczania i wyrażania w multimedialnej formie zjawisk i pojęć dziejących się w przestrzeni i czasie, pojmowanych zarówno realnie, jak i wyobrażeniowo” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s. 111-112). Habilitant wskazuje, że zadania realizowane w ramach zajęć **relacji czasoprzestrzennych** koncentrują się na badaniu i eksplorowaniu takich problemów jak, między innymi: „pytania o przestrzeń w jakiej rozgrywa się przeszłość-teraźniejszość-przyszłość; określanie podmiotu »ja« jako istotnego obiektu relacji czasoprzestrzennych; umiejscowienie podmiotu w kontekście ważnych zjawisk i pojęć; relacje zachodzące w czasie i przestrzeni; kreowanie dramaturgii przestrzeni; działania intermedialne; znalezienie właściwej formuły interpretacyjnej; świadomy wybór środków do realizacji pracy w formie obiektu multimedialnego (wideo, dźwięk, performans, instalacja)” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s.112). Nieco inne założenia związane są natomiast z funkcjonowaniem pracowni **kompozycji brył i płaszczyzn**. Pracownia ta oferuje bowiem rodzaj wprowadzenia do działań artystycznych w przestrzeni multimedialnej dla osób studiujących na I roku studiów niestacjonarnych pierwszego stopnia Wydziału Sztuki Mediów warszawskiej ASP. Realizowane w niej zadania, jak deklaruje sam Habilitant: „mają charakter procesu poznawczego, przebiegającego od zwrócenia uwagi na otaczającą materialną rzeczywistość i świadomego wyboru jej fragmentu przez analizę strukturalną, odkrycie istniejącej bądź ustanowienie nowej zasady jej organizacji (kompozycji) przez interpretację – reinterpretację, kon-

strukcję – dekonstrukcję, do konkluzji – w postaci pracy bądź serii prac i krótkiej pisemnej eksplikacji. Środki artystycznego wyrazu [proponowane osobom studiującym do realizacji ww. zadań] – to fotografia, wideo, dźwięk, instalacja i performans” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s.112). Z kolei zajęcia realizowane przez pana dr. Adama Dudka w ramach przedmiotu **typografia kinetyczna** na III roku stacjonarnych studiów licencjackich na Wydziale Sztuki Nowych Mediów Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie „mają na celu doświadczenie procesu tworzenia komunikatu wizualnego z zastosowaniem materii typograficznej ożywionej dzięki filmowemu medium (...) [przez co] mogą być [one] wstępem do rozwoju praktyki zawodowej i twórczości w zakresie dynamicznej informacji wizualnej, reklamy, czołówek filmowych, komunikacji interaktywnej, działań eksperymentalnych i sztuki wideo” (zob. A. Dudek, Autoreferat, s.112). Wszystkie wymienione powyżej ogólne założenia programowe poszczególnych przedmiotów/pracowni prowadzonych przez pana dr. Adama Dudka w warszawskich wyższych uczelniach artystycznych wydają się bardzo interesujące i potrzebne we współczesnych procesach kształcenia młodych adeptów/adeptek sztuki. Założenia te omówione zostały przez Kandydata w erudycyjny sposób, wyczuwa się również, że problemy i zadania podejmowane w ramach proponowanych przez Habilitanta programów dydaktycznych silnie wiążą się z Jego własnymi doświadczeniami twórczymi i tym samym istnieje ogromna szansa na to, że efekty kształcenia realizowane przez pana dr. Dudka mogą reprezentować wysoki i bardzo zadowalający poziom. Niestety nie można tego ocenić bezpośrednio i ostatecznie, a jedynie hipotetycznie, bowiem Kandydat nie dołączył do przygotowanych przez siebie na potrzeby postępowania habilitacyjnego, którego dotyczy niniejsza recenzja, dokumentacji wybranych prac swoich studentów i studentek. Oceniając działalność dydaktyczną pana dr. Adama Dudka należy jednak pamiętać również o tym, że oprócz zajęć prowadzonych z osobami studiującymi na studiach niestacjonarnych warszawskiej ASP i Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych, okazjonalnie wygłasza On również wykłady dla studentów i studentek innych dziedzin sztuki i kultury (np. na Uniwersytecie Muzycznym w Warszawie). Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione powyżej uwagi, działalność pedagogiczną prowadzoną przez pana dr. Adama Dudka na poziomie wyższego szkolnictwa artystycznego, należy oceniać pozytywnie, jak również można przypuszczać, że wiąże się ona z wysokiej próby efektami dydaktycznymi, projektowymi i artystycznymi.

K O N K L U Z J A

Po bardzo wnikliwym zapoznaniu się z przejawami dorobku artystycznego pana dr. Adama Dudka, który był przedmiotem ocen w niniejszej recenzji – pomimo wskazania pewnych uwag krytycznych – dostrzegam wartość twórczą przedstawionego przez Habilitanta, wskazanego na potrzeby postępowania habilitacyjnego (w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki) osiągnięcia artystycznego (dzieła habilitacyjnego), opatrzonego przez Autora tytułem „Apokalipsa – koncepcja i realizacja warstwy wideo i współautorstwo inscenizacji spektaklu oraz oprawa graficzna spektaklu i publikacji CD” oraz wnoszenia przez nie znacznego wkładu w rozwój dyscypliny sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki w Polsce i potencjalnie poza jej granicami. Poza tym sądzę, że osiągnięcia artystyczne i twórcze pana doktora Adama Dudka, zrealizowane przez Niego w poddoktorskim okresie działalności zawodowej – również wnoszą znaczny wkład w rozwój ww. dyscypliny oraz kreują istotne dla niej znaczenie. Aktywność artystyczna Habilitanta związana jest ze współpracą z instytucjami innymi niż uczelnie, w których zatrudniony jest obecnie Kandydat. Biorąc pod uwagę, wszystkie przedstawione powyżej wnioski, stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne oraz aktywność artystyczna pana doktora Adama Dudka spełniają wymagania art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 742 z późn. zm.) dotyczących wymagań stawianych osobom aspirującym do nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki. Odnosząc się do wszystkich przedstawionych powyżej uwag, inicjatywę nadania stopnia doktora habilitowanego (w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki) panu doktorowi Adamowi Dudkowi – popieram i opiniuję w ujęciu całościowym pozytywnie.

.....
PODPIS RECENZENTA